

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια δεκακόσα κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τών θρον μας μεταβολή — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ό 'Ρωμηός την έβρομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει
κι' όταν έγω ξεπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε,
και όταν 'Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπίν,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέρη, — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη ματρω φίδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εϋθείας προς έμέ,
γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Του μηνός Νοεμβρίου έννάτη
κι' αριθμάρουν πολλοί Κορδατόι.

Τρακόσα και δέκι κρατώ (360)
κι' εληγαις του Τρικούτη πετώ.

Ό Θεοδώρης έμιλών
και τόν Χαρίλαον γελών.

Και τέλος πάντων έφθασε, και τέλος πάντων φθάσει,
άπό τό τόσο σοβαρό και μακρονό ταξειδι,
μά μία τρύπα 'στό νερό τόν βερβιῶ πῶς κάνει,
κι' όλα κουκιά με ρίγανη, μαρούλια με τό ξυδι.
Και τέλος πάντων έφθασε με πόρα και άέρα
τά κρόσσα και τά λάχανα νά κόψη πέρι πέρι.

Και άν εις άρματα χρυσά οι φίλοι του τόν βάλουν
και γυναικόπαιδα τραποῦν την άμαξίν του κλαιόντα,
και μ' όσα κι' άν τόν προσφωνούν και μ' όσα κι' άν του
δέν θά τόν πούν καθῶς έμέ μεγάλον Ναπολέοντα, ψάλλουν
οὔδε κοντά του θά κτυπή Σουρνας και τουμπτελέκι,
οὔδε κι' ό Τσελεπίταρης με σύμβολα θά στέχη.

Κι' έγω με τόσα τελετάς έχόρτασα ὡς τώρα,
πολλάκις δέ πρός χάριν μου άναστατώθ' ή χώρα,
κι' οι φίλοι μου σήκουσαν 'στη ράχη των κι' έμένα
κι' άνάποδα εκάθισα 'στης Δόξας τά καπούλια,
κι' ή μήτη μου έμούσε καπούτσια μπαλωμένα
και οι πιστοί μ' έφράριζαν Αδερφινό και Πούζια.

! 'Αλλά τί βγαίνει με αυτά ; ... ὠφέλεια καμμία ...
! τού κάκου τά τρεχάματα κι' ή άμπεροφορία.

Όταν με κόμμα κάσιχον βουλιμίων φοφές
τί βγαίνει άν κορδάνεσαι σάν τόν Βαλέ της Κούπας,
άν ύμνηθής με τυμπανα και άν την δόξα φᾶς
με κουταλάκι του γλυκού ή με χουλιάρα σουπας;

Με τέτοια μόνον οι χαζοί άέρα κοπανίζουν,
με ζήτω και ύποδοχᾶς στομάχια δέν γεμίζουν.
Κι' έμένα μ' ύπεδέχοντο εν δόξη και τιμη
κι' έξέσχισα τά ροψα μου συχνά γιά την πατριδα,
άλλά με τά εγκώμια δέν έβγαψε ψωμί
και γιά Κουβέρονο έκανα τά μπετα μου γαριδα.

Πῶς σε λυποῦμαι άληθῶς, Τρικούτη κακομοιρη...
θαρρείς πῶς κάνεις κάτι τί μ' αυτό τό πανηγύρι.
Μή χάνεσαι, πανάθλιε, και σάν δέν έχης ψήφους
αὐτά έγω τά θεωρῶ μηδενικά και τίφρους.
Ός δυστυχής ύπόδικος σκυφτός έμπορός μου στέκα...
μ' όσα κι' άν κάμης ένθυμῶ τοῦς εκατόν και δέκα

